

## Înger păzitor

Emilian Oniciuc

---

(- Bunicule, poveștile-s adevărate?  
- Nepoate, asta e adevărată!  
- Dar adevărate nu sunt toate?  
-Ba da, pentru că... a fost odată...)

Imediat după război,  
Într-o vară cu secetă mare,  
Am aranjat jugul pe boi,  
În zorii dimineții pe răcoare.

Cu, carul mult aveam de mers,  
Să aduc apă rece de izvor...  
Cu grijă butoaiele le-am șters  
Și am pus pe ele un covor.

Deoarece coviltir nu aveam  
Iar colbul tare se mai vâltura,  
În praful secetei îmi doream  
Să-mi protejez încărcătura;

Aveam fân destul în carul meu,  
Chiar și un butoi sălcii cu apă...  
Până la gară, drumul era greu  
Iar setea din el boii-și adapă;

Pe cap cu pălăria cea din paie,  
Cu borul mare pentru umbră,  
Prin lut uscat și nădușeli șiroaie  
M-am fugărit de setea sumbră...

Pustiu era mereu în drumul meu,  
Tristețea-mi nu-i un ifos  
Dar eram singur, singurul „zmeu”  
Scăpat cu greu de tifos...

Prietenii mei din cei mai buni  
Au scăpat atunci în veci de sete...  
I-am îngropat într-o zi de Luni,  
Slăbiți, rămași numai schelete;

( Bunica ta, dragă nepoate,  
Era „grea” cu mamă-ta...  
Se ruga în fiecare noapte

Să ne ușureze soarta...)

Ajuns târziu în ceasul din amiază,  
Butoaiele cu apă le-am umplut.  
Soarele topea și cetinile de brazi,  
Iar tălpile-mi fierbinți erau de lut.

Am dat drumul la boi pe un imas,  
Să pască-n scai și trista uscăciune...  
Obosit și după umbră pătimas,  
Am intrat într-un vagon de cărbune.

Era cumva la umbra unui dâmb,  
Iar umbra-i ce era precum o părere,  
Se unea cu un copac tare strâmb  
Peste vagon, în toropeală și plăcere...

Am așezat o bucată ruptă de carton  
Peste praful sticlos de carbune  
Și am intrat curând în mai dulce ton  
Cu visele și clipele mai bune...

Pe patul de carton uzat, uitat,  
Eram în colțul unui rai de vis,  
Cu sufletul pierdut, amanetat  
De iad într-un himeric paradis...

De era real sau vis, nu mai știam  
Când ochii cred că i-am deschis;  
Era întuneric beznă și credeam  
Că-n moarte sunt pe veci proscris...

Am sărit buimac în picioare.  
De boi, atunci, mi-am amintit...  
Privind în liniștea tulburătoare  
Spre mine-o mână albă am zărit...

Am înghețat în a mea spaimă!  
Mâna albă ciudat mai strălucea  
În noapte, era un fel de știmă,  
Care spre mine lin, lin plutea...

M-a atins pe pieptul dezgolit  
Și ușor spre podea mă împinse,  
De podea m-am simțit lipit  
Iar totul în jurul meu se aprinse...

Se aprinse-n zgomot infernal

De se cutremura pământul!  
Simțeam în suflet un fior carnal  
Că mă frigea în vâlvătaie, vântul...

( Nepotul se uita uimit  
Cu ochii-i de cicoare;  
Era puțin nedumerit,  
Din ce motive, oare? )

În gară se făceau manevre,  
Iar o cisternă la vale a scăpat;  
În acele viziuni-Minerve,  
O mâna albă, m-a salvat...

De mine un înger s-a îndurat!  
Să fie al meu înger păzitor?  
Înduioșat de sufletu-mi curat  
În ceasul cel răzbunător...

(Nu-i minciună... Este adevărat!  
Și acum la ceas de bătrânețe,  
Un pușor de înger m-a salvat  
De singurătate lungă și tristețe...)